

Hajnalig

Ki tisztán látod arcom, ó ments meg!

*Habár előre nézek egyre,
a fény mindig mögöttem marad,
lábam nyomán lépked szellem-teste,
hangtalan kísérő árnyalak.*

*Igen, árnyék lett végül fényem.
A Pokol hányadik körében vagyok?
S hol kertemből a tó, miből régen
láttam, Isten szeme rám ragyog.*

*Mert a szív tava volt az,
bova testem-lelkem fürödni járt,
s gaz nőtte be, korhadt
farönkök ülik körbe a mocsárt.*

*Egy vagyok öröktől önmagammal,
ó halhatatlan: kín a kín között,
az igaz út már régen nem marasztal,
bínár-ég úszik szemeim fölött;*

testem víz veti ki – míg jó a hajnal.

Eladó

*Unom a szerterepülő papírfecnik badát,
szobám sarkaiban reménykedő pillantással csücsülnek:
„vigyél innen, el e sötét helyről,
meztelenségünk mutogatni akarjuk”,
– kényeskedő kis alakok,
beképzelt semmirekellő mind.
Mi hasznom belőlük?
Nem küldhetném én is Cangrandénak verseim?*

Vagy tán ha levelet írnék:
 „Kedves Nagy Kutya,
 tiszta lelkű veronai nemes,
 bódolatom és minden elismerésem!
 Mondd, nem láthatnál vendégül városodban?
 Ó, igazán, csak rövid időre,
 nem kell megvárnod, míg hajam megőszül
 és remegő kézzel nyúlok a piszkos tinta után.”
 Vagy tán sétálgjak végig kézen állva a városon,
 mint mutatványos, kínálva portékám:
 habó, idegenek, itt jön a legújabb attrakció,
 lelketek üdvéért nem búcsúcédulákat,
 verseket árulok! Rövid vagy hosszú sorokban
 – a kívánt üdvösség szerint lehet
 áhítatos könyörgés vagy egyszerű megváltó szavak –
 eladom nektek az örök boldogság reményét.
 Nem kell hát senkinek? Még ez sem?
 Akkor mégis pakolom a bőröndöt,
 Veronába utazom, hova rég megérkezett a nyár,
 mivel Cangrande mögött lovagolva,
 békés láblógázással, arcomon az üdvözültek mosolyával
 óhajtom tölteni maradék éveim

Vedlik az ördög

Hé, te se hinnéd, hogyba mesélnék:
 éjjeli utcán, ócska neonfény
 kék sugarában, jaj, hova értem!
 Csak kirakat volt: tarka ruhák közt
 lógva a bábun, láttam a rémet.
 Két kicsi szarvát égre meresztve,
 zöld szeme fénylett, mint a sugárút
 ál-palotái: hirdetik egyre
 itt ki beléptél, öltsd fel a maszkod,
 mert a világunk kétszinű voltát
 általa érzed csak magadénak.
 Dante, te kergetsz! Pesten a lábam,

s jaj, hol a lélek? Csúfolod immár
otthonom arcát? Gőgös a város?
– Porban is úszik, s ördöge néz rám,
lóg kirakatban. – Márpedig itt, hol
szerte plakátok hirdetik üdvünk,
s boldogítóan ránk mosolyognak
városatyáink – védene széltől
mind, aki onnan (mállva plakátról)
biztat a bitre: „bennem az Istent
lásd, kicsi pórnép”, s fogsora villan –,
nos, ma minálunk nincs kirekesztés!
Vagy csak a fény csal? Ördöge vedlő
láng-színü bőrét rám terítette?
Égve tüzétől, át a sötétlő
éjjeli utcán, városi metró
vad tömegén túl, hajszolom egyre,
azt, ami nincs már, vagy sose volt tán:
szép s lehetetlen – angyali arcunk.
Senki se űzne át, hol a túlpart
– ingva a bárkán, fészkel a kétség:
érhet-e földet újra a lábad –
öblei várnak, s szikla magaslík
– mászd meg a csúcsot, és ha felértél,
hullj le a mélybe, s tán a magasság
pillanatában nyílnak a titkok.
Rút kirakatban most ha tükörkép
nézne szemembe – arca az arcom – ,
még mielőtt testem kicserélné,
s lógva rubák közt, én akadok fönn,
– új divatot lát: bámul az utca –
száműzetésem vállalom önként.